

ЛИХО НЕ МОВЧИТЬ

Поховавши Максима, Явдоха сама побоялася на хуторі жити. Підмовляла дітей — вони не захотіли. Тоді вона спрдала дворище, спрдала все, що можна було спродати, та й перебралася до дітей. Разом з нею уступило й нове лихо в Чіпчину хату.

Перше всього матері не помирилися. Явдоха була пишна, горда. Як тільки оселилася, зараз почала все на свій лад перевертати, господарством заправляти. І те — не так, і друге — не до ладу, і третє — не на своїм місці стоїть! Мотря, — з молодих ще літ зсушена то працею, то нуждою, суха, як опеньочок, тиха, бідненько зодягнена, — довго мовчала, потакала Явдосі... Одначе не видержала. Явдоха щось уже стала дуже верховодити, за віщось крикнула на Мотрю. Мотрю розібрала досада, вона обізвала Явдоху панією; а Явдоха налаяла Мотрю нищою, дармоїдкою... З того й пішло... Лайка та сварка, бучі та колотнечі! Не було того дня, щоб вони між собою не лаялись. Галі шкода було Мотрі, котру вона так уподобала,

і вона, щоб не сердити й матері, ховалася от тих буч та сварок або у себе в хатині, або у Христі. Вона рада була зійти куди з двору, щоб ні чути, ні бачити! Як же уже й її зачіпали чим, то, звісно, як дитина, вона тягла материну річ. Чіпка й собі, хоч і бачив, що мати ні в чому не винна, держався руки жінки, а за нею — й тещі. Довелося Мотрі таке життя, що хоч без вісті тікай!

— Казала я тобі, сину, — жалілася іноді Мотря Чіпці, як уже й йому теща залле за шкуру сала, — казала: не бери багачки... ні тобі життя не буде, ні мені, старій, спокою! — Потерпіль, мамо, ще трохи. Що ж робити? Це все вона верховодить... вона бучу збиває... Поки її не було, — було тихо й мирно, усе гаразд; а як стала — усе так і пішло догори дном... Покоріться, мамо.

— Не буду я, сину, коритись чорт зна кому. Краше піду у люди та людям покорюся й поклонюся, ніж мені їй кланятись за шматок хліба, що від тебе заробила...

Чіпка розсердиться ще дужче. Вийде з хати — або до Грицька піде розвести свою тугу, або коло худоби порається, а іноді й зовсім з двору з'їде у ярмарок куди — та не вертається днів три або й чотири.

— От, бач! — викладає тоді Явдоха Галі: — це вона, вона все вас розстроює... це вона, стара відьма, бунтує, вас, підбиває його! Жило б, старе луб'я, коли й зобує й зодягнене, не голодне й не холодне... Так ні! Ще й кирпу гне... мов їй гірше тепер, ніж тоді, як нжу годувала!.. Сказано — злидні! Як парші трохи обкидали, — зараз і вередувати...

Вернеться Чіпка додому, стане йому Явдоха викладти, на Мотрю клепати. Розпалиться він на матір, дивись: на Мотрі все й окошилося... Заплаче, було, бідна, одна у кутку на печі сидячи, та й годі.

Такі безперестанні бучі та гризня доливали отрутою й без того вже отруєне життя Чіпчине. У своїй хаті вів був, як чужий: вона йому остогидла. Йому було у ній душно, тісно; серце забажало волі, душа — простору.

Він почав згадувати старе товариство... Грицько з своїми завсідними жалобами на втрати, з своїми розмовами про достатки, про худобу, з своєю жінкою — тихою й доброю молодлицею, — з усім напрямком свого тихого пахарського життя, — здавався йому тепер нудним, сумним. Він слухав його жалощі, позіхаючи, а думка, рядом з розмовою, малювала йому інший побит життя — ще до заручин... Там — хоч і горілка лилася, як вода, хоч хто й верзякав з п'яних очей казна-що, — та все те жило, мучилось, любило, кляло... То життя було, хоч і під п'яною облудою. А тут — тихо та сумно, як у болоті; сонно, німо, як серед мертвого царства; а дома — гірше, ніж у пеклі!

Щоб хоч трохи одвести ту самотню тугу. Чіпка почав перекидати лишню... Та — добре тому п'ять, чий хміль спить. А Чіпчин хміль не спав: він його ще дужче мучив, як огнем пік і без того палке серце... Він тоді сердився на всіх і на все. Теща йому не вгодить; мати боїться; одна ще Галя має над ним волю: він її все ще кохає й поважає. Оже іноді і її доставалося. Він доскіпувався до неї: то чому вона не хоче наймички найняти, то чому те та друге й досі не зроблено, то чого вона тратить над шитвом очі — то сяку, то таку всячину видере та й присікається...

Галя слухала все те — іноді одмовляла, іноді мовчки плакала, а іноді чогось боялася... А спідтиха-тиха серце їй щось недобре віщувало, боліло, нило...

— Чіпко! — іноді уночі, як усі поспнуть, вона обізветься до його. — Що з тобою сталося?.. Ти почав вередувати усім... Все тобі не любе, не миле, усе остогидло... Невже правда, що все остогидло?..

Те питання було йому гіркою докорою. Він почував себе винуватим перед Галею: він даремно присікувався до неї... Тепер її журливий голос разом голубив і докоряв його.

— Галю, рибонько моя! — шепче він: — тяжко мені... важко... Сам не знаю, де б я дівся, куди б себе запровадив?.. Хоч би діти були... Може б, вони розважили мою тугу... чи не розлепетали б вони мого суму?..

— Чого ж тобі важко?.. Хіба тобі й коло мене важко?.. І зо мною сумно, Чіпко?

— Ні... ні, Галочко!.. з тобою мені весело... коло тебе мені так легко... Хоч би матері не лаялись, хоч би вони в миру жили... А то — щодня гризня, щоденна лайка...

— Чи я ж винна тому, Чіпко? Я б сама рада, коли б вони помирилися, поєдналися... Так же бач: нічого не вдію! Така вже у обох натура: кожна кожній не хоче й на крихту вступити.

— Ой, ні... Ні, Галю, не те... не те... Я боюся, коли б я не занапастив твого віку, — перескакуючи на друге, шепче Чіпка. — Я б оддав половину життя свого, аби ти була щаслива... Так же, бач: немає щастя, немає добра! Якесь лихо з самого малку мене окривало, — з самого малку воно учепилося за мене, ніяк я від його ні одіб'юся, ні одгребуся! Як той ірод, залізло в саму душу та й душить, та й вадить, та й каламутить усім... Он колишне товариство (недавно бачив) — веселе, щасливе...

Галя почула — звідки вітер віє, куди хилить... Вона бачила, що чим далі, то все Чіпка від неї одходив та одходив... Вона бачила — серце їй правду казало, — що не вдержати уже їй Чіпки біля себе, що йому остогидло таке життя — не вдовольняло його... І вона тихо-тихо, потай од Чіпки, нишком плакала... То вона спускалася у своє недавнє щастя, роздивлялась на його, перевертала, розглядала — без того гарячого пошибу перших

любощів, котрий перше не давав їй ясно глянути на життя їх, розбирала поглядом сторонньої людини. Після таких розглядин та рахування самої з собою вона перелякалась своїх думок... Вона справді не була щасливою, не принесла й Чіпці щастя: вона не була матір'ю — та чи й буде!.. І, падаючи перед образом, молила пречисту зглянутись на її сльози...

А тим часом Чіпка робився усе смутніший, зліший, нетерпеливіший...

— Ти б, Чіпко, коли тобі обридло так жити, кликнув товаришів, погуляв би з ними: може б, хоч трохи розігнав свою тугу, — раз сказала йому Галя, бачивши непереливки.

Вона захотіла увійти в те товариство тихим янголом-спасителем, навчити запеклі харцизяцькі душі, п'яні голови любові до людей, до їх мирних звичаїв, до раз заведеного тихого життя. Та ба! Тим запеклим душам треба було десь дівати свою силу, що пручалася, рвалася на волю, переступала звичаї, топилась у гульні, у горілці; п'яним головам одрадна була несамовита сваволя, котра б не знала ні в чому припону, заборони, буйна та шумлива, як самий хміль... їх не зведеш на протерту стежку тихого, незамутного життя! Не з її м'якою, до спокою, до тихого щастя похилою натурою, не з її розумом жіночим, тонким та гнучким, руйнувати було ту башту кріпкої волі... Туди треба було не жіночого серця, люблячого, теплого, а каменюдебелого та холодного, що його ніколи іскра любові ні розтопить, ні нагріє... Тії волі не завоюєш слабою жіночою рукою!

Галя побачила, що ускочила з Чіпкою, як риба у невід — і — заплуталась... Стала вона побиватись, борсатись, трепетатись... Шурхнула, як пліточка, у першу дірку — і вискочила на чисту воду... а Чіпка зостався у неводі!.. Вона за ним убивалася, сумувала, плакала. Та він того уже ні чув, ні бачив. Він тепер знай співає про неправду людську; кляне земство, котре йому не далось в руки; лає здирщину, котру лаяли усі небагаті люди; бідує з кріпаками, будить у них жаль, що вони одурені, що їм одвели нікуди не вгодні землі; допомагає їм грошима, коли пристають за подушне зборщики; бенкетує з ними — і часом, заливши очі, викрикує, що час би й покарати... А прийде додому — і п'яними руками пригортає до п'яного серця свою Галю, не примічаючи палких сліз на її очах та смутку на змарнілому личку...

Настали часи інші, завелись порядки другі у Чіпчиній хаті. Привітна й тиха своїм спокійним сімейним побитом, стала вона тепер притоном гульні п'яної, несамовитих реготів, співів... Явдоха, звикши до гулянок замолоду, згадала їх на старість — допомагала зятєві у його затіях.

Оце у суботу, під неділю або у свято завернуть до Чіпки старі товариші: Лушня, Пацюк і Матня. Уродиться боклаг горілки, страва усяка. Явдоха порядкує. Галя куди-небудь у куток заб'ється, сидить мовчки, дивиться, як її чоловік гуляє, слухає, що верзуть його товариші. А Мотря — аж на піч залізе, щоб хоч не бачити того нічого...

Чіпка сидить з товариством за столом; чарка літає за чаркою, задурює їм голови; крики, співи та реготи окривають усю хату, вириваються крізь вікна надвір... Іноді зачне хто баляси точити, про свої походеньки розказувати. Явдоха слухає, сміється, радіє; Галя — сумує; Мотря — спльовує на печі мовчки... «Хоч би смерть швидше прийшла, — думає вона, — щоб ні чути, ні бачити такого!..»

Найбільше Лушня розказував. Як музика тільки поведе смичком по струнах — і

заговорять вони то зично-радісно, то журливо-плакучо, — так він своїм язиком грав по людських душах. Розказує одно — усі за животи беруться та регочуться; почне друге — жаль серце, немов каменем, давить, на очах виступають сльози... Частіше всього він любив згадувати про своє молоде життя, про свою матір. Оце й зачне, було:

— Мене мати привчала красти ще змалечку. Бувало, посадить мене, малого, коло себе, положить перед очима шматок хліба, — та й украдь у неї так, щоб не бачила! А побачила — зараз бити... А дубець у руках червоний та гнучкий, аж свистить... Я вже, бувало, і сим, і тим боком... углядиць — так і стьобне дубцем по руці, аж синя попруга, як п'явка, кругом обів'є руку... Я закричу не своїм голосом та до неї: і «мамочко», і «голубочко»! «не буду... не буду!...» Обнімаю її... однією рукою нахилию за шию, а другою, дивись, шматок уже й потури в пазуху. Оглянеться вона — немає шматка... Тоді й пожалує і їсти дасть... А так — за цілий день не їстимеш...

— Була колись і цьому правда! — журливим голосом вимовить Галя, хитаючи головою.

— От хай мене хрест поб'є, коли неправда! Та потім і каже: «Ти не думай, сину, що я тебе по дурному б'ю: це я тебе на добро учу! Виростеш, дякуватимеш... Усе, каже, крадь, де тільки легко лежить... А у пана — вишукай, а вкрадь!...»

— Бо пан з людей надрав, — уверне Чіпка... — У пана своє одбери...

— Еге ж... Пан усе набрав з людей, пан і людей брав... От мою матір — адже взяв! Та, спасибі йому, й мене на світ пустив...

І почне було розказувати, як його матір привели у двір, у горниці до пана, як вона усього боялася, поки з паном не зазналася, як пан радів, коли знайшовся у неї він, «Тимошка — добрий молодець...»

— Пан радий — мені радий і матері радий... держить нас у горницях, не випускає нікуди. Мене іноді пестить, гойдає. А став я на ноги спинатись, то все медяниками та цукерками годує та гривеники дарує. Мати дивиться та радіє. І така тоді до мене добра! Напуває мене чаєм; у панські пуховики положить спати; закутає у теплі одіяла; схилиться наді мною і довго-довго дивиться, а потім — ще довше цілує... Розкіш мені була! Коли це приїздить син додому з школи: вивчився вже — прогнали з школи... Як углядив це: «вон! вон з двору! щоб і духу не чути було!» Пішли між ними гризня та лайка щоденна; мати моя щодня плакала та все мене ховала од панича... Увірвалося зразу добро наше!.. Мучився-мучився ото старий пан та й перевів нас з горниць у нову хату, що за кузнею була. Там нас і поселено. Ото як перевели нас, — трохи угамувалось у горницях... Нічого! Живемо ми собі удвох з матір'ю, до нас частенько й старий пан забігає: матір жалує, мені гостинці носить... Коли це, кажуть, панич жениться. І оженився. Узав собі дочку вашого — чорну-чорну, як плащувату циганку, тонку та високу, з здоровенним носом, що аж через губу у рот заглядав, з язиком здоровкався... Як ото одружився, так і похмарило одразу всім. Не було того дня, щоб не чути було плачу на стайні!.. Та й старому панові, видно, не медяно стало: посивів старий, з тіла спав, на виду подався, почав перекидати лишню... Бувало, устане вранці, рано-рано, викраде таку годинку, що ще син починає, та до ключника Якима.

А Якимові наказано: як тільки забачить, що пан повернув за кузню, — щоб зараз біг і

казав їй... То він було до Якіма: «Якіме! голубе мій! Я вже тобі стару жилетку віддам — тільки мовчи, не кажи!» Яким гляне на його: стане йому жалко старого пана, що колись усім орудував, і самим Якимом, а тепер стоїть перед ним згорблений, труситься та так жалібно просить... «Ідіть, каже, тільки не баріться, бо вже швидко молоді повстають...» Він тоді підтюпцем до нас. «А де мати?» — питає мене. «На вгороді», — або де там, одкажу. «Піди лиш, поклич». Та й ткне мені копієчку у руку. Я, бувало, на одній нозі поскачу. Прийде мати; сяде він проти неї, дивиться, згадає давнє — та й заплаче, жаліючись на сина та на невістку. «Благородне, кажуть, званіє порочу... Дурні! Яке там у біса званіє, коли мені жити недобре, коли мені нема ні в чому волі?.. Спершу, — каже, — я хотів тебе одарити: грунт дати, хату поставити, землі одвести і на волю випустити за твою службу... А тепер — не можна... невільно мені в тому... ні в чому немає мені волі...» Та схилиться на стіл головою та й заплаче. Мати дивиться на його та й собі плаче... А я, бувало, прищурюсь собі у куточку та нищечком і думаю: чого вони плачуть обоє? Оже недовго пан щось і пожив після того... Зажурився та й умер. Як почувла мати, то цілісінький тиждень тужила, як божевільна, яє своїм голосом, а мене біла щось з місяць — хто його знає й за віщо... Швидко нас знову у кухні забрали: матір дивитись за дробиною, і мене з нею... А в кухнях — нужда... голодно й холодно! Мати й давай красти всячину: сальця, було, украде — мені дасть, пупок або печінку з печеної вутки... Піймали її якось раз на крадіжці, розтягли та й одідрали, як кішку, — насилу встала... Оже не покаялась, не покинула свого ремесла... почала ще ото й мене вчити. І, спасибі їй, таки вивчила!

Слухає Явдоха такі речі та підхваляє «доброго молодця», що не забув науки. Галя сидить сумна-зажурена: жалко їй старого пана, жаль Лушневої матері, страшно такої неволі... А Мотря на печі журиться, що її син з таким товариством гуляє; вона стиха шепче: «Господи! і вродиться ж така дитина на світ... таке на матір сплести?! Сказано: не має бога в животі... ірод!» А Лушня за те, що добре уміє язиком молоти, частує товариство, примовляючи: «Щоб пани здорові були, щоб нам худібки придбали!»

— А самі сконали! — кінчає Пацюк.

Іноді бував на тих сходах і Грицько. Та не по душі йому були такі гульбища, а надто ті гострі колючки, які часто й густо заганяв йому у серце Лушня або хто другий з товариства.

— А що, Грицьку, чи пшениця вродила? — почне, бувало, здалека Лушня, натякаючи на завсідні жалоці Грнцькові.

Грицько мовчить, мов не до його річ.

— Шкода! — одмовляє замість Грицька Пацюк — тепер настали такі літа, що пшениця не родить...

— Чому не родить? — огризнеться Грицько. — У такого, як ти, то й не родить, бо чорт має на чому родити... Хіба в роті посієш?

— Ні, Грицьку, — знову Лушня: — тепер і земля така стала, що й на землі не родить! Ти її потом обливаєш, сльозами благаєш: уроди-бо, сира земле! А вона, бісова, глуха й німа: не чує й не роде!

— То й приходиться людям на неї жалітись, — піддержує Пацюк. — А кому ти на

землю пожалієшся?.. Хіба іноді побачиш багатого товариша або кума, пожалієшся йому — чи не зглянеться, бува?..

— А знаєш, Грицьку, — вмішається одутлий Матня: — чого в тебе земля не родить? Не того, що сплодилася, — ні! То тебе бог карає... Було б тобі дурно тоді не брати Чіпчиного жита...

Грицько сидить — як на вугіллях тліє. Він би й огризнувся, та боявся бучу збити та ще з такими гультями. Та, правда, таки й Чіпка забивав усіх, не давав Грицька у образу. Так миналися ті уїдливі жарти, аж поки Чіпка під товариську гульню не подарував Грицькові сто рублів грошей — на хрещеника.

— Тепер, Грицьку, знаєш, що тобі зосталось робити? — каже Лушня.

— А що? — питає радий Грицько.

— Тепер тобі годі й хліба робити, — однак земля не родить, — та все коло Христі ворожити: хай щомісяця дитину плодить! Чіпка — добрий чоловік: за кожним кумуватиме...

— Батькові своєму лисому розкажи! — приснув Грицько.

— А, їй-богу, угадав ти, Грицьку, що лисий... Я б йому сам з великою радістю сказав так, та шкода, що вмер! Тільки що ж з того, що я б йому сказав? Коли він мені нічого не кинув — одинцеві... А що б то було, якби моя мати щомісяця по такому родила, як я?!

— Поїли б одно одного... поки не подавилися, — лютує Грицько.

— Що, може, й їли б один 'дного, — то й то, може, правда... тільки б не їли чужого хліба та грошей!

— Так що ж? Я прохав у Чіпки, чи що? — кричить, розпалившись, Грицько. — У ногах лазив?.. Його добра воля була, а тобі — зась! Не твоє діло, он то що!

— Та я й не мішаюся, господь з тобою. Я тільки раю. А не хочеш — хай твоя Христя ніколи ні одного не зрде... Мені що? Я тільки кажу, якби частіше, то корисніше б було!

— Ні, Чіпко, я в тебе через твоє товариство не можу бувати, — жаліється Грицько, як Чіпка увійшов з комірчини, де брав горілку, у хату.

— Як саме? — розпитує Чіпка.

Грицько йому розкажує. Лушня виправляється і тут же, між тихим словом, дивись, і вкине якого гедзика. Другі аж за боки беруться, регочуться. Чіпка на мирову зведе, частує. Грицько мов трохи і втихомириться, посидить ще, вип'є ще чарку та швидко й додому поривається.

Після того, як поли врізав від Чіпчиної хати, казав і Христі, щоб не ходила. Однак вона іноді викрадеться нишком на хвилину та й побіжить провідати куму та Мотрю: Явдохи й Христя незлюбила.

Горілка, кажуть, усьому злому злодійка. А у Чіпки в хаті горілка тепер господиня. Рідко проходив той день, щоб п'яне гульбище не збиралося, не гуло, не кричало... А коли не гульня — то гризня жіноча: матері як не кусають одна одну... Така колотнеча була Чіпці гірше полину. Він став солодити свою душу гульнею та горілкою... Без гульні йому нудно, сумно. Сновигає іноді по двору від хати до воріт, від воріт до хати, хмурий, насуплений, як з хреста знятий, — за цілий день від його слова не почувеш... А прийде ввечері товариство, вродиться боклаг — прощай, розуме! Наїдяться, нап'ються,

погуляють — та й з двору... і Чіпка з ними! А перед світом — везуть повну повозку всякої всячини...

— Що це ти, сину, робиш? — з плачем докоряє Мотря, а серце у неї як не розірветься від горя. — Другі кривавим потом заробляють, а ти... Сину, сину! Бога побійся, коли людей не страшно! Згадай: у яких ми злиднях жили, у якій нужді гиніли, та ніхто про нас не скаже слова лихого... А тепер і достатки...

— Не ваше діло! — шпарко переб'є її Чіпка: — лежіть там собі на печі, коли ложиться!..

Застогне Мотря, обіллється гарячими сльозами та й замовкне. Аж недужа від того стала, аж почорніла... її рідна дитина, її єдина надія... «Краще б я тебе не родила або малого задавила, ніж тепер отаке бачити!» Ті й почне проклинати товариство, котре до такого під

водить її сина. Явдоха чула це й бачила, та нарошне йшла проти Мотрі: підохочувала Чіпку, вітала його братчиків. Живучи цілий вік таким життям, вона звикла до його сама, раділа всякій удачі, допомагала у розбишацьких затіях... Чіпка що день робився все хижіший та й хижіший. Як той звір, кидався він на кожного заможного чоловіка... Перше «карав» тільки пана та жида, а то вже став «одбирати своє» і в свого брата — заможного козака; обдере, як липку, тільки живу душу на світ пустить...

Галя, хоч від неї крилися й ховалися з цим, усе те волею-неволею бачила — та не мала сили що-небудь подіяти... Вона одмагалась сльозами. «Оце й мені, так як і матері, приходиться привикати до цього, — думала вона серед ночі самотою, як Чіпки не було. — Невже ж і я така стану, як мати? Чи, може, вона вродилася такою?.. Ні, то, видно, стала така за таким замужжям... Горенько моє! Це ж, видно, й мені не краща доля судилася: розбишацька дочка — розбишацька й жінка! Господи!..» І гидкий і страшний здавався їй Чіпка: вона його тоді жахалася... Коли ж, під добру годину, у любую хвилину, прокидалося у його серці добро, — сповідався він своїй Галі, обнімав, голубив її, — вона не вірила тому, що вчора думала. «Ні!.. розбишака не вмє пестити так любо, не вмє пригортати так щиро, так гаряче цілувати... Ні! Мій Чіпка не розбишака... Ні... ні! Він любий, добрий... Він карає неправду... карає?.. хто йому велів карати?.. хто?? Ні, він не робить так!..» І впивалася щастям, хоч полохливим, боязким, а все-таки щастям...

А Явдоха гризлася з Мотрею, не давала їй спокою. Прийде оце у її хату — перекидає усе, лає її. Спершу Мотря одгризалася, не мовчала, а потім, як побачила, що Чіпка потакає тещі, кривдить її, матір стару, то промовила сама собі: «Іродове кодро! Ти ж моє добро вкрато, над моєю надією насміялося!» Та як замовкла, то й мовчала вже, що б там Явдоха не казала, не робила. Тільки, обливаючи сльозами пориті недолею та літами шоки, прохала у бога смерті. «Господи! — часто й густо молила вона: — прийми мене, безталанну, до себе! доки вже я мучитимуся на світі?..»

Думала Мотря про смерть, виглядала її, сподівалася, а вийшло так, що Явдоха несподівано вмерла. У неділю, після обіду, зразу ухопила її завійна. Душить її, під серце підступає, у грудях давить, дух випирає...

— Ой, лишенько... умираю! — скрикнула Явдоха та й дух спустила.

Галя як з-за угла пририта ходить. Білда, з заплаканими очима, вона не примічає, що й

волосся вибилосся з-під її очіпка, так розпатлана й сновигає, білі руки ломить, голосить на всю хату... Де ж? Зранку ще Явдоха така весела була, жартувала, сміялася; а на вечір — один труп, без дихання, від неї... Страшно й тяжко! Чіпка собі блудить, як бовдур, не знає, що й розпочати: чи Галю втішати, чи коло мертвої порядкувати?.. Одна тільки Мотря при пам'яті. Вона не те, щоб рада була, — ні! Вона жалкувала Явдохи: вона бачила тут кару божу. «Отже й померла без сповіді, без святого причастя... прости, господи, як...» Одначе вона не дуже й убивалася... А за Чіпку раділа. «Може, хоч тепер кине... тепер нікому буде настроювати... може, оханеться...»

Третього дня, як поховали Явдоху, справив Чіпка по тещі бучні поминки. Зійшлися люди не тільки з Пісок, прийшли й з хуторів. А старців-старців... як на печерах у Лаврі! Люди обідали у хаті; для старців поприроблювали лави надворі. Понаварювали великі казани усякої страви: Чіпка на поминки заколов свиню, зарізав три овечки, убив великого бузівка. А горілка — як вода, лилась за царство небесне... А після обіду Мотря старцям роздавала по шматку паляниці у торбу, а Чіпка — по сім гривень у руку.

На другий день після того Чіпка запряг коней та й поїхав з двору, не сказав і куди. Не було день, два... А на третю ніч вернувся, везучи повні вози всякого добра. Аж скрикнула Мотря, як побачила. Серце її не видержало, стала вона корити, ганьбити і сина, й товаришів. Ті на докори не змовчали — загризлися з Мотрею. Пристав і Чіпка. Зчинилася у них лайка, буча... Галя перелякалась, заперлась у себе в хатині. Лушня розпалився, кричав; Мотря собі лаяла; він їй збив з голови очіпок. Сердешна материна голова! «У своїй хаті... волоцюга... розбишака...» Не доказала, залилася гіркими.

Вранці пішла жалітися у волость — не за крадіжку, а за те, що її «волоцюга побив...» За те вона мовчала: боялася за свою рідну дитину. Набігли волосні у хату, де саме гульня йшла. Чіпка зараз до їх. Поналивав так, що ледве додому рачки долізли. Тим Мотрина жалоба й кінчилась. Тільки Чіпка, як пішли волосні, розпалився, як огонь, налаяв п'яний матір «сучкою» і нахвалявся побити... Мотря обливалася гіркими слізьми та нишком проклинала свою долю, що дала їй таку «прокляту дитину»... А Чіпка знову засів — п'є та гуляє з братчиками.

— Ні, — кричить Лушня: — ніколи не буде у тебе, Чіпко, такої матері, як Явдоха була! Ото — рідна мати; а це в тебе — собака, а не мати! Гляди лиш, чи не вона бува й Явдоху з світа звела?..

Страшно якось загуло це слово у кожного в ухах. «А справді, чи не так? — подумав кожен. — Дивись пак: любісінька, милісінька була жінка зранку, а на вечір — тільки тіло зосталося, та й те задубло!..»

— Ай справді?! — скрикнув Чіпка. Серце у його повернулося... Коли б мати була перед очима, здається, вбив би відразу.

Галя, сидючи у себе в хатині, гірко плакала. Як же почула те крізь стіну, то зразу кинулась, гадки і в неї схибнулися... «А справді?..» І неначе вітер провійнув у її серці. Одначе чула душа не подалася тому вітру. «Ні, ні, — шептала Галя: — то зле серце таке тільки може пригадати... Свекруха правду каже: то матір господь скарав за таке життя... Ні, Мотря — не така людина...» І Галя одганяла від себе, як ув'язливу муху, злу думку.

Як розійшлась п'яна ватага, Чіпка прийшов у хатину. Галя не видержала: напустилась

на його, корила, лаяла, плакала...

— Чіпко, Чіпко! чи я ждала такого від тебе, чи сподівалася? Попустив рідну матір на поталу волоцюзі, гайдамаці... І звір такого не зробить, як ти зробив, і розбишака хижий!..

— Ти чула, що Лушня казав? — спитав він грізно жінки.

— Лушня?.. Лушня... Коли було серце, котре ні разу не гріла правда, то серце Тимофієве!.. Коли чий язик не дубів від брехні, котрій немає й назвиська, то язик Тимофіїв! Сучка, а не жінка, тільки хіба зрде ярчука такого, як Лушня! А ти йому віриш? ти його слухаєш?..

— Що ж — ти боїшся людського поговору, чи що? Плювати я хотів на їх поговор!.. та й на них разом!

— Не поговору, Чіпко, не слави, — перебила його Галя, — хоч і її ніяково слухати, а правди, котру ти так любиш та нехтуєш... А ще кажеш: немає правди між людьми!.. А де ж у тебе правда?.. де?..

Останні слова гострим ножом шибонули в саме серце Чіпці.

— Ти завжди мене винуватиш... Ти проти мене завжди йдеш! — скрикнув він, виходячи з хати і грюкнувши дверима. Цілу ніч він проблукав по двору, а Галя цілу ніч навзрид проплакала.

На другий день пішов по селу гомін, що Чіпка трохи не вигнав матері з двору.

— Як їла хліб з остюками, то й усе добре було; а перейшла на буханці, то у ніс закололи: пішла на сина жалітись!! — винуватили Мотрю одні.

— Який він син? який він син, коли рідну матір попустив волоцюзі ударити?! — оступаються за Мотрю другі.

А Мотря від такої зневаги, від тяжкого уразу, від тривоги занедужала, у постіль злягла; не їсть, не п'є, мутно очима дивиться... Галя ходить коло болящої, як коло рідної матері. Прикликала до неї знахурок; ті шептали, зіхали, давали якогось зілля — та ледве-ледве одходили Мотрю.

— Галю! — каже вона: — я знов чую, що одужую... Мені знову легшає... Навіщо?.. Я молила бога, коли б умерти... Краще б мені на тім світі, ніж на сім... Та не дає мені бог смерті... Його святая воля... Він то знає, нащо мене пускає ще жити. Може, додержить до тії пори, коли Чіпка оханеться — я його побачу, як свою дитину, як свого сина... Галю! дитино моя!.. рідная моя! Ти ж мені тепер найрідніша... Уговорюй його, як жінка:

він тебе почитає, кохає щиро, — може, тебе послухає, коли вже мене не хоче слухати... Боже! що б я дала, що б я зробила?.. Я б свого серця влупила та дала йому, коли б тільки він став чоловіком! Я б тоді умерла спокійно. А то?..

І свекруха й невістка рясно-рясно плакали...